

Ocena istotnej aktywności oraz osiągnięcia naukowego dr Małgorzaty Falenckiej-Jabłońskiej
(w związku z postępowaniem habilitacyjnym)

Recenzja wykonana została na zlecenie dr. hab. Janusza Czerepko, Dyrektora Instytutu Badawczego Leśnictwa z dnia 2.12.2016, poprzedzone decyzją Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów (pismo Nr BCK- III-L-7592/2016 z dnia 17.10.2016), dotyczącą powołania mnie na recenzenta w komisji habilitacyjnej kandydatki.

Informacje wstępne

Pani dr Małgorzata Falencka-Jabłońska urodziła się 25.04.1953 w Warszawie. W latach 1973-1977 studiowała na Wydziale Biologii Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie 27.09.1977 obroniła pracę magisterską pt.: „Analiza zmienności populacji *Impatiens noli-tangere* L. w ekosystemach leśnych”. W latach 1978-1982 była uczestniczką studium doktoranckiego na tym Wydziale, a 20.06.1983 obroniła na nim pracę doktorską pt.: „Struktura i dynamika populacji *Impatiens noli-tangere* L. w różnych warunkach ekologicznych”. Promotorem obu prac była prof. dr hab. Krystyna Falińska.

W okresie 1.08.1983-30.11.1985 pracowała najpierw jako inspektor, a następnie jako starszy inspektor w Zespole Kontroli i Oceny Stanu Środowiska Państwowej Inspekcji Ochrony Środowiska w Dębem. Od 1.12.1985 pracuje na stanowisku adiunkta w Zakładzie Ekologii i Ochrony Środowiska Instytutu Badawczego Leśnictwa w Sękocinie.

Kandydatka ma szerokie zainteresowania naukowe związane z różnorodnością biologiczną, ochroną przyrody, dynamiką ekosystemów leśnych oraz wpływem przemysłu na te ekosystemy. Od samego początku, czyli od roku 1986, jest też zaangażowana w organizowanie Olimpiady Wiedzy Ekologicznej. Przez wiele kadencji była najpierw wiceprzewodniczącą, a następnie przewodniczącą Głównego Komitetu tej Olimpiady. Jest bardzo aktywna na polu edukacji ekologicznej i przyrodniczo-leśnej. Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Botanicznego i Polskiego Towarzystwa Inżynierii Ekologicznej.

Była dotychczas laureatką osiemnastu różnych nagród i wyróżnień, w tym: Złotej Odznaki za zasługi dla ochrony środowiska i gospodarki wodnej (1991), Nagrody Ministra Ochrony Środowiska Zasobów Naturalnych i Leśnictwa za wkład pracy w organizację siedmiu edycji Olimpiady Wiedzy Ekologicznej (1993), Medalu Edukacji Narodowej za szczególne zasługi dla oświaty i wychowania (1995), Nagrody LP im. Adama Loreta w kategorii edukacja – za działalność edukacyjną w zakresie leśnictwa, ochrony przyrody i środowiska (2006), Nagrody Dyrektora IBL

za działalność popularyzatorską oraz liczne publikacje popularno-naukowe (2007, 2008, 2011), Medalu im. Bolesława Hryniewieckiego za upowszechnianie wiedzy botanicznej (2013), Lauru Ekoprzyjaźni za wybitne zasługi na rzecz ekologii (2014), czy honorowego wyróżnienia – Kamień Miłowy 20-letniej Edukacji Przyrodniczo-Leśnej (2015).

Ocena osiągnięcia naukowego

Dr Małgorzata Falencka-Jabłońska jako osiągnięcie naukowe (w rozumieniu art. 16 Ustawy) wskazała autorską monografię pt.: „Zmiany ekosystemów leśnych w zasięgu oddziaływania Elektrowni „Kozienice” - synteza 40-letnich badań interdyscyplinarnych”, wydaną w 2013 roku przez Instytut Badawczy Leśnictwa (Prace IBL) w cyklu: Rozprawy i Monografie, pod numerem 20.

Praca liczy 304 strony i zawiera 63 tabele, 73 ryciny oraz 48 fotografii. Podzielona jest na następujące główne rozdziały: Wprowadzenie. I. Obiekt badań: 1. Puszcza Kozienicka, 2. Rola elektrowni w przemianach środowiska przyrodniczego. II. Teren badań: 1. Charakterystyka, 2. Kryteria wyboru stref zagrożenia i opis powierzchni badawczych, 3. Stopień zagrożenia a wielkość imisji przemysłowych. III. Zmiany struktury i dynamiki roślinności leśnej jako reakcja na kumulację imisji przemysłowych: 1. Zróżnicowanie florystyczne i jego zmiany w trzech strefach zagrożenia, 2. Analiza procesu odnowienia naturalnego drzew w zależności od stopnia kumulacji imisji przemysłowych, 3. Zmiany charakterystyk dendrometrycznych drzewostanów w trzech strefach zagrożenia. IV. Monitoring środowiska leśnego i jego wskaźniki: 1. Porosty jako wskaźniki oceny stanu zanieczyszczenia powietrza w Puszczy Kozienickiej, 2. Eksperyment transplantacji plech pustułki pęcherzykowatej, 3. Zróżnicowanie gleb i ich zmiany pod wpływem imisji elektrowni, 4. Roztocze jako indykator tempa rozkładu materii organicznej w zasięgu oddziaływania imisji, 5. Analiza stanu zasiedlenia przez szkodniki wtórne drzewostanów sosnowych w zasięgu oddziaływania Elektrowni, 6. Chrząszcze saproksyliczne jako indykator zmian struktury i różnorodności biologicznej ekosystemów leśnych, 7. Analiza zróżnicowania gatunkowego nietoperzy w zasięgu oddziaływania imisji, 8. Oceny zagrożenia fitopatologicznego ekosystemów leśnych w zasięgu oddziaływania imisji, 9. Analiza zmian wzorca przestrzennego kompleksów leśnych Puszczy Kozienickiej w zasięgu oddziaływania imisji. V. Dyskusja i wnioski końcowe. Literatura.

Z powyższego spisu treści wynika ogromne zróżnicowanie zamieszczonych w pracy materiałów. Jak wyjaśnia sama autorka, badania nad zmianami ekosystemów leśnych w zasięgu oddziaływania imisji Elektrowni „Kozienice” zostały zainicjowane w 1973 roku przez zespół wybitnych naukowców, którzy założyli sieć powierzchni badawczych i zarejestrowali stan tych ekosystemów przed uruchomieniem inwestycji. Od 1989 roku autorka koordynuje badania kontynuowane na tych powierzchniach przez zespół ekspertów, w skład którego to zespołu sama

wchodzi. Dysponując materiałami archiwalnymi oraz 24 tomami współautorskich dokumentacji IBL, kandydatka zdecydowała się opracować zbiorcze studium i przedstawić je jako swoje osiągnięcie w przewodzie habilitacyjnym. W otrzymanych do recenzji materiałach nie znalazłem niestety informacji o udziale kandydatki w tym dziele, który byłby potwierdzony przez współautorów wykorzystanych przez nią opracowań. Monografii przedłożonej jako osiągnięcie nie ma m. in. w załączonym przez kandydatkę wykazie publikacji współautorskich (Załącznik nr 1 Wniosku).

Według autorki celem monografii miała być synteza wyników wieloletnich badań interdyscyplinarnych, przedstawiających tempo i kierunki zmian oraz dynamikę przekształceń badanych ekosystemów w ciągu minionego czterdziestolecia. Nasuwa się pytanie, czy ten ambitny cel został osiągnięty?

Praca przedłożona przez kandydatkę jako osiągnięcie, właściwie nie jest należycie uporządkowaną pod względem redakcyjnym monografią, lecz połączeniem niezależnych opracowań odznaczających się w wielu przypadkach oryginalnym stylem rycin i tabel oraz układem treści. W większości kończą się one wnioskami, ale niekiedy podsumowaniem albo tylko wynikami. Wnioski w poszczególnych rozdziałach są albo bardzo szczegółowe, albo bardzo ogólne, niekiedy wewnątrznie sprzeczne. Jednocześnie dyskusja wyników tych opracowań jest na ogół powierzchowna, bez głębszej interpretacji prezentowanych szczegółowo danych.

W wielu cytowanych akapitach nie podano autorów (np. na stronach 23, 25, 30 czy 31). Język w wielu miejscach jest kolokwialny, mało precyzyjny. Nie brak ewidentnych niedociągnięć i pomyłek redakcyjnych (np.: na ryc. 3 jest słowo „energia” zamiast „emisja”; ryc. 4 jest nieczytelna; na ryc. 5 brak numeracji powierzchni próbnych, a nieczytelna legenda nie odpowiada oznaczeniom na mapie; w tabelach 3 i 4 podano wyniki dla siedmiu, a nie sześciu powierzchni; zamieniono ryciny 12 i 13; na ryc. 26 podano pow. 23 i 24 zamiast 22 i 21; owady przedstawione na fot. 28 to szkodniki pierwotnie, a nie wtórne; opis ryc. 50 jest niekompletny; opis wielu rycin jest zbyt lakoniczny i nie wystarczający). Wynotowałem ponad sto krytycznych uwag, które nadawałyby się jednak bardziej do recenzji wydawniczej i w tym miejscu nie wypada ich przytaczać.

Do najpoważniejszych niedociągnięć przedłożonego opracowania należą wadliwe założenia i decyzje metodyczne. Nie sprawdziło się prognozowane nasilenie emisji w trzech strefach znajdujących się w różnej odległości od emitorów: III – oddalonej o 1,2-3,0, II – oddalonej o 6,5-10,0 i I – oddalonej o 15,0-20,0 (km). Wbrew prognozom emisja SO₂ często, a NO_x z reguły była wyższa w strefach II i I niż w strefie III, co potwierdzają m. in. tabele 3 i 4 oraz ryciny 12 i 13, zamieszczone w opracowaniu. W tej sytuacji ocenę wpływu zanieczyszczeń należało oprzeć na rzeczywistej emisji w poszczególnych strefach. Ostatecznie, przy stosunkowo niewielkich różnicach między strefami, można było je połączyć w jedną strefę, reprezentującą ekosystemy leśne znajdujące się w zasięgu oddziaływania elektrowni w ogóle. Tymczasem większość wyników

odnoszono uparcie do prognozowanych, a więc iluzorycznych stref zagrożenia. Podział na te strefy podkreśla autorka nawet w końcowej dyskusji.

Drugim poważnym mankamentem tego wielkiego projektu jest brak odniesienia do powierzchni kontrolnych znajdujących się poza bezpośrednim zasięgiem emisji. Brak takich powierzchni uniemożliwia oddzielenie zmian środowiskowych zachodzących w ciągu 40 lat w makroskali od zmian wywoływanych bezpośrednio emisją elektrowni. W tym czasie zmieniał się przecież m. in. klimat, zawartość dwutlenku węgla i zanieczyszczeń w atmosferze, czy występowanie różnych gatunków na terenie całego kraju.

Trzecie poważne zastrzeżenie dotyczy stosowanego w wielu rozdziałach monografii sposobu prezentacji wyników, które są odnoszone tylko do wpływu emisji. Tymczasem na badanym terenie dramatycznemu obniżeniu uległ także poziom wód gruntowych, na skutek powstania i eksploatacji studni głębinowych. W pracy słabo rozróżniane są też wpływy bezpośrednie i pośrednie oddziaływania elektrowni. Wiele zmian w badanych ekosystemach leśnych wynika z zamierania drzew i przeredzania się drzewostanów. Rzecz jasna, że wynikające z tego zmiany mikrośrodowiska leśnego wpływają na bioróżnorodność oraz przebieg pewnych procesów ekologicznych, ale zjawiska te są wtórne do zamierania drzew. W ogólnej ocenie nie należy ich oceniać pozytywnie, bowiem ostatecznie, jeśli wszystkie drzewa wyginą, załamię się cały ekosystem leśny, a z nim przejściowo podwyższona bioróżnorodność.

Na tym tle wybór do dalszych badań tylko kilku powierzchni, z założonych 24, czy traktowanie tak samo wyników uzyskiwanych w różnych latach wydaje się mało ważne. Ważnym natomiast jest fakt, że opracowanie wykorzystanej w monografii bazy danych ma wyłącznie charakter opisowy. Brakuje właściwego opracowania statystycznego tak potężnego materiału.

Koordynując badania i przygotowując końcowe ich opracowanie autorka miała przecież możliwość skorygowania metodyki, głębszej interpretacji najważniejszych wyników oraz zadbania o redakcyjną jednolitość i poprawność dzieła. Zadanie to okazało się, jak widać zbyt trudne.

Należało się spodziewać, że przynajmniej w rozdziale Dyskusja podjęta zostanie próba powiązania i rzetelnej interpretacji przedstawionych w poszczególnych rozdziałach monografii wyników. Tak się nie stało. Zamiast tego autorka poświęciła wiele miejsca różnorodności biologicznej i antropopresji na świecie. Z entuzjazmem podjęła też (na ponad dwóch stronach) zupełnie nowy wątek, pojawienia się w pobliżu badanego kompleksu leśnego jednego osobnika modliszki zwyczajnej, upatrując w tym zjawisku dowodu na korzystne oddziaływanie przemysłu energetycznego na różnorodność biologiczną kraju.

W końcowych wnioskach, zamiast syntetycznego podsumowania monografii, znaleźć można szereg nieściśle i wybiórczo zacytowanych stwierdzeń, pochodzących z niektórych tylko rozdziałów. Ich ogólny wydźwięk sugeruje, że emisje Elektrowni „Kozienice” mają dobroczynny wpływ na bioróżnorodność i rozwój sąsiadujących z nią ekosystemów leśnych.

W podsumowaniu tej części recenzji muszę stwierdzić, że cel postawiony przez autorkę we Wstępie do monografii nie został osiągnięty. Przedłożone przez Panią dr Małgorzatę Falencką-Jabłońską osiągnięcie pt.: „Zmiany ekosystemów leśnych w zasięgu oddziaływania Elektrowni „Kozienice” - synteza 40-letnich badań interdyscyplinarnych” ma znamiona niesamodzielności, a jednocześnie nie wnosi do nauk leśnych nowych istotnych treści. Wręcz odwrotnie, wnosi dezinformację, wynikającą z niewłaściwego opracowania i interpretacji zebranych za pomocą wadliwej metodyki danych.

Ocena pozostałej aktywności naukowej

Pani dr Małgorzata Falencka-Jabłońska w tabeli podsumowującej jej dorobek naukowy po uzyskaniu stopnia doktora podała łącznie 237 pozycji, w tym 55 recenzji (prac dyplomowych, publikacji, projektów badawczych) i 182 publikacje (168 w języku polskim i 14 w języku angielskim).

Wśród publikacji podano w tej tabeli 12 książek dydaktycznych, pod którymi kryje się zapewne 12 książek „dydaktyczno-popularyzatorskich” podanych przez kandydatkę w punkcie 1.4 zestawienia publikacji naukowych (za lata 1983-2016).

Wśród pozostałych, wyszczególnionych w tabeli publikacji, 5 zakwalifikowała kandydatka jako monografie (nie licząc monografii przedłożonej jako osiągnięcie), 49 jako oryginalne prace w czasopiśmie i 23 jako rozdziały w monografiach. Te ostatnie pozycje w dużym stopniu się dublują, ponieważ w zestawieniu publikacji naukowych w punkcie 1.2. Prace oryginalne w czasopiśmie naukowych – zamieszczono 19 prac o charakterze rozdziałów w monografiach, z czego 12 to podciągnięte pod monografie materiały konferencyjne.

Bardzo pokaźnie przedstawia się lista 93 publikacji popularno-naukowych i przeglądowych (punkt 1.3 zestawienia), do których można by zaliczyć także niektóre artykuły z niepunktowanej listy 79 publikacji zakwalifikowanych przez kandydatkę jako edukacyjno-dydaktyczne (punkt 1.5 zestawienia). Zarówno artykuły z pierwszej, jak i drugiej grupy publikowane były w takich czasopiśmie, jak: *Aura*, *Echa Leśne*, *Głos Lasu*, *Poznajmy Las* czy *Przyroda Polska*. Do działalności popularyzatorskiej można również zaliczyć przygotowanie dwóch wystaw fotograficznych na temat roślinności i przyrody we Włoszech (2007) i Norwegii (2010) oraz pracę w jury festiwalu filmów ekologicznych (2010, 2012).

Do tego dochodzi jeszcze długa lista niepublikowanych opracowań o charakterze dokumentacji naukowej (48 pozycji) i ekspertyz (25 pozycji) oraz długa lista wystąpień konferencyjnych (34 pozycje). Kandydatka uczestniczyła łącznie w 61 konferencjach, seminariach i sympozjach naukowych (52 krajowych i 9 międzynarodowych). Była też bardzo aktywną organizatorką i realizatorką badań (33 projekty krajowe i 3 międzynarodowe).

Kandydatka zajmowała się w swojej szeroko zakrojonej działalności naukowej między innymi następującymi zagadnieniami: 1. Zmiany ekosystemów leśnych w warunkach ograniczonej antropopresji i objętych statusem wieloletniej ochrony (strefa niskich skażeń-Kotlina Biebrzy), 2. Dobór kryteriów i indykatorów oceny stanu różnorodności biologicznej w ekosystemach leśnych, 3. Różnorodność biologiczna jako wskaźnik adaptacji ekosystemów leśnych do zmian spowodowanych warunkami środowiska i procesami gospodarczymi, 4. Waloryzacja przyrodnicza ekosystemów leśnych z wykorzystaniem kryteriów różnorodności biologicznej jako elementów inwentaryzacji i statusu ochrony, 5. Ocena różnorodności biologicznej na stałych powierzchniach doświadczalnych w Sudetach, 6. Zmiany ekosystemów leśnych w zasięgu oddziaływania Elektrowni „Kozienice”, 7. Wpływ imisji przemysłowych na strukturę lasów i zmiany komponentów środowiska w Górnośląskim Okręgu Przemysłowym, 8. Wykorzystanie wierzby (*Salix viminalis* L.) w procesie rekultywacji siedlisk leśnych oraz ocena przydatności tego gatunku w oczyszczalniach ścieków i do celów energetycznych.

W wykazie publikacji kandydatka podaje siebie jako jedyne autora prawie wszystkich publikacji. Jednak ewidentnie zapomniała dopisać współautorów w dwóch monografiach (punkty 3 i 5), ponieważ w spisie publikacji współautorskich (załącznik nr 1 do Wniosku) podaje swój udział w tych monografiach jako 50 i 70%. W załączonej do Wniosku dokumentacji brakuje również potwierdzenia udziału kandydatki przez współautorów poszczególnych prac, co może budzić wątpliwości odnośnie obiektywizmu tych danych. Nie sądzę, na przykład, aby dwaj pierwsi autorzy pozycji 48 w punkcie 1.2 zgodzili się na udział rzędu 30%, jeśli kandydatka jako trzeci autor przydzieliła sobie 40%.

W sumie aktywność naukowa kandydatki pod względem ilościowym budzi niekłamany podziw. Dotyczy to zwłaszcza działalności w dziedzinie popularyzacji wiedzy przyrodniczej, choć publikacje z tego zakresu są słabo punktowane. Sporo punktów zebrała natomiast kandydatka za udział w konferencjach i projektach badawczych. Najwięcej punktów przyznała sobie jednak za monografie i rozdziały w monografiach. Biorąc pod uwagę wcześniejsze zastrzeżenia co do udziału innych autorów w monografiach podawanych jako własne oraz traktowania jako monografie materiałów konferencyjnych, należy podejść do tych wyliczeń sceptycznie.

Stosunkowo mało punktów, bo poniżej 25% , uzbierała kandydatka za oryginalne prace naukowe, ponieważ były one zamieszczane z reguły w czasopismach lub monografiach o niewielkim zasięgu oddziaływania. W bazie Web of Science znalazłem tylko sześć publikacji kandydatki (w tym trzy współautorskie), przy czym żadna z nich nie była dotychczas cytowana, a obliczony dla kandydatki indeks $h = 0$. Tak więc, pomimo dużej aktywności kandydatki i niewątpliwiej wartości niektórych jej publikacji, jej ogólny wkład w rozwój nauki muszę ocenić jako mało istotny.

Ocena działalności dydaktycznej, edukacyjnej i organizacyjnej

Pani dr Małgorzata Falencka-Jabłońska poprowadziła dotychczas około 300 godzin wykładów, głównie z następujących przedmiotów: Krajoznawstwo i ochrona przyrody, Edukacja ekologiczna, Sozologia i edukacja ekologiczna, Edukacja środowiskowa w systemie zintegrowanym, Edukacja środowiskowa z metodyką w edukacji wczesnoszkolnej, Ochrona przyrody i krajobrazu. Zajęcia te były prowadzone w: Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej w Warszawie (2001-2004), Wyższej Szkole Gastronomii Hotelarstwa i Turystyki w Warszawie (2005-2008), Szkole Pedagogicznej im. Janusza Korczaka w Warszawie (2005-2015) oraz Instytucie Badawczym Leśnictwa (2014-2015).

Kandydatka była promotorem jednej pracy magisterskiej na Wydziale Leśnym SGGW w Warszawie (1997) oraz 39 prac licencjackich w Wyższej Szkole Gastronomii Hotelarstwa i Turystyki w Warszawie (2007-2009). Ponadto opiekowała się merytorycznie dwiema stażystkami zagranicznymi (1995, 2004) i jednym stażystą krajowym (2012-2013).

Kandydatka przeprowadziła też około 500 godzin zajęć o charakterze warsztatów dydaktyczno-pedagogicznych. Były to między innymi: warsztaty i zajęcia interaktywne dla dzieci i młodzieży do tematyki filmów przyrodniczych 3D w Cinema City IMAX Sadyba w Warszawie (2006-2008); zajęcia i warsztaty oraz quizy, konkursy i gry terenowe dla przedszkolaków, uczniów szkół podstawowych i młodzieży szkół ponadgimnazjalnych w ramach edukacji przyrodniczo-leśnej w IBL, w ramach dziewiętnastu Festiwali Nauki we współpracy z Uniwersytetem Warszawskim (1997-2015); interaktywne zajęcia w ramach eksperymentu Oranżerie Naukowe organizowanego przez Uniwersytet Warszawski metodą debaty oksfordzkiej dla uczniów gimnazjów Mazowsza (2012-2015).

Kandydatka była pomysłodawczynią i współorganizatorką Olimpiady Wiedzy Ekologicznej, adresowanej do uczniów szkół ponadgimnazjalnych wszystkich typów. Ta interdyscyplinarna olimpiada obchodziła w 2015 roku jubileusz 30-lecia swego istnienia, a we wszystkich jej edycjach uczestniczyło do 2016 roku ponad 1.530.000 uczniów. Olimpiada ta w 1991 została objęta merytorycznym patronatem przez Szkołę Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Kandydatka jest od pięciu kadencji Przewodniczącą Głównego Komitetu Olimpiady Wiedzy Ekologicznej.

Należy także podkreślić wysiłek organizacyjny kandydatki w zakresie koordynowania tematów badawczych. Była głównym autorem w jedenastu tematach badawczych, a współautorem w sześciu dalszych (1991-2011). Koordynowała też wykonanie pierwszych w kraju planów zadań ochronnych dla pięciu Obszarów Natura 2000 w województwie podlaskim (2011). Była wreszcie organizatorem ogólnopolskiego seminarium na temat: „Lasy a przemysł, na przykładzie Puszczy Kozienickiej”, które odbyło się 16.09.2013 w siedzibie IBL, w Sękocinie Starym.

Podsumowanie

Pani dr Małgorzata Falencka-Jabłońska jest bardzo doświadczonym pracownikiem naukowym o nadzwyczajnych predyspozycjach i aktywności w zakresie popularyzacji wiedzy przyrodniczej. Za tę działalność otrzymywała wielokrotnie i zasłużenie zaszczytne wyróżnienia i nagrody. Jest też bardzo aktywna na polu organizacji i prowadzenia badań, przede wszystkim w dziedzinie bioróżnorodności oraz antropogenicznych oddziaływań na ekosystemy leśne. Uczestniczyła w wielu tematach badawczych (często jako koordynator), jednak publikuje prawie wyłącznie pod własnym nazwiskiem, niekiedy nie zauważając wkładu innych osób w powstające dzieło. Pod względem ilościowym dorobek kandydatki jest bardzo obfity, jednakże zawiera on niewiele pozycji o zasięgu międzynarodowym. Zgodnie z bazą Web of Science żadna publikacja kandydatki nie była dotąd cytowana. Dzieło przedstawione przez nią jako osiągnięcie naukowe jest obarczone istotnymi wadami metodycznymi i nie przynosi rzetelnej wiedzy na temat zmian w ekosystemach leśnych, znajdujących się pod bezpośrednim wpływem oddziaływań przemysłowych.

Ostatecznie muszę stwierdzić, że zarówno przedłożone do oceny osiągnięcie naukowe, jak i cały dorobek dr Małgorzaty Falenckiej-Jabłońskiej nie spełniają warunków określonych w art. 16. Ustawy z dnia 14. 03. 2003 roku o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 z późn. zm.) i nie stanowią wystarczającej podstawy do nadania jej stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie: nauk leśnych, w dyscyplinie: leśnictwo.

prof. dr hab. Jerzy Modrzyński